

# Még valami más is

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 19. szám, 2018. május 11.

Kovács Zoltánhoz hasonlóan én is illőnek tartottam kivárni a gyászhetet a *Magyar Nemzet* halálát követően (*Urak, fogatosok, ÉS*, 2018/18., máj. 4.) Most már lehet beszélni a megboldogultról is, s nem csak a kimúlás körülményeiről. Kovács azt írja, amikor a lapnak (a kormányzati hirdetésekkel kistaffírozva) jól ment, eszükbe se jutott az elnyomott média. „Csak hát van baj más is” – venném kölcsön az *ÉS* főszerkesztőjének poénját. Maga a csúfondáros bukás. Amikor valaki nem azért pusztul el, mert az utolsó csepp véréig harcol az igazságért, hanem azért, mert olyan gazdához dörgölődött, akinek már nincs kedve kutyázni. A *Magyar Nemzet* rendszerváltozást követő története szomorú. Az egykor minőségi lap egyre mélyebbre süllyedt. A fokozatokat újabb és újabb kitűnő újságírók, szerkesztők kirúgása jelezte, míg nem a szélsőjobb oldali *Új Magyarországgal* történt összevonást követően alig maradt eredeti nemzeti. Gátlástalanul támogatták Orbánt, felületet adtak a központból jövő kampányoknak, dokumentumoknak, intrikáknak, rágalmaknak. Melegágya a rasszista Bayer Zsoltnak, a horthysta Pilhál Györgynek, az SZDSZ-falóvá avanzsált Szerető Szabolcsnak, Ludwig Emilnek, a *Magyar Fórum* egykori főszerkesztőjének, Szentkirályi András munkásórból lett antikommunista hírfejgyárosnak, és még sorolhatnám a lapnál megfordult erkölcsi nagyságokat. Ugyanazok, akik éveken keresztül a Fidesz szócsöveként működtek, a G-napot követően 180 fokot fordultak, és Orbán-ellenes cikkeket kezdtek írni.

Az utoljára megjelent *Magyar Nemzetet* osztogatja egy fiatal lány az áprilisi kormányellenes tüntetésen, pénzt gyűjt a lap lehetséges újraindításához, amely ezt a demonstrációt már nem élhette meg. Pedig de lebipsibolsizta volna!